

je s solznimi očmi rekel: „Marijo hočem ljubiti, Marijo hočem ljubiti!“ In kako ga je Marija poplačala? Z njeno pomočjo si je ohranil najdražji zaklad, ki ga je imel, svojo nedolžnost. Nekaj ur pred smrtjo je rekel svojemu predstojniku, da, kolikor se more pred Bogom spominjati, svoje vesti ni nikdar omadeževal s smrtnim grehom. „In za to veliko milost“, rekel je mladi svetnik, „se za Bogom moram jedino zahvaliti svoji ljubi materi Mariji.“

Ako Marija izprosi tolike milosti svojim častilcem, koliko bolj bo še pomagala pripraviti vredno prebivališče Jezusu tistim otrokom, ki jo v resnici ljubijo in časté!

Al. Stroj.

Blagodušnost cesarice Elizabete.

Blizu Dunaja je živela starija s svojo hčerko. Siromašno se je živela s pletenjem košev in pletenic, katere je nosila hčerka na prodaj. A zima je bila huda, matere se loti bolezen. Kar je bilo prihranjenega v hiši, porabili so za zdravnika in zdravila. Pridna hčerka se je trudila na vso moč, da si prisluži denarja za sé in za mater. Nekega jutra zgodaj oprti si pletenic, kar jih je imela gotovih, da bi jih nesla v mesto na prodaj. Mej potom je računila, koliko bi li mogla skupiti, kaj bi li našla za denar. A pot je bila dolga. Trudna sede pod veliko smreko, da si počije.

— — — — — po poti gospa. Ko vidi žalostno dekle, sede poleg nje in jo vpraša ljubeznivo, kam gre, kako ji je. Deklici ji potoži svojo revščino. Tako živo in odkritosrčno ji je govorila, da se zaleskeče gospej solza usmiljenja v očeh. Matere misli, pa pravi: „Dobro, da sva se sešli danes. Meni treba mnogo pletenic v gospodarstvu. Če ti je prav, kupim jih od tebe, da ti jih ne bo treba nositi v mesto. Deklici je bilo prav. Gospa stopi na pot, pomigne strežaju, ki je čakal tam blizu in mu izroči pletenice; potem pa seže v žep in plača deklici blago, za vsako pletenico po cekin. Zavzeta strmi deklica na toliko bogastvo, še zahvaliti se

ni mogla. Ko povzdigne oči, gospe ni bilo več blizu, odtegnila se je zahvali. Še je strmela deklica na denar v svoji roki, kar pridejo gospod župnik po potu. Vesela jim pripoveduje deklica, kolika sreča jo je došla. „Kakor nebeška kraljica je bila gospa pred menoj! Tako bogato me je obdarila, pa še zahvaliti se ji nisem mogla. Da bi le vedela, kdo je!“ tožila je deklica. Župnik ji pa odgovoré: „Res je gospa blaga kakor nebeška kraljica. Angeljsko srce ji bije v prsih. Ona je — cesarica avstrijska, Elizabeta.“

Ko pride deklica domov k svoji materi ter ji sporoči veselo novico, skloni se mati na postelji, hči pa poklekne pred posteljo in zahvalita se v vroči molitvi Bogu za toliko dobroto in prosita blagoslova božjega za cesarico in vso avstrijsko hišo.

Is knjižice „† Cesarica Elizabeta.“

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

20. Veronika.

Pred leti in leti je živel na Francoskem kralj, čegar ime pa se nam ni ohranilo, in kraljica, ki se je imenovala Veronika. Prigodi se pa, da kraljica nevarno zboli: dobila je strašno in hudo bolezen. Po vsem životu so se ji naredile kraste, da je bila strašna videti, Vsi zdravniki so hodili, pa noben ji ni znal pomoči.

Ljudstvo je kraljico ljubilo, ker je bila ljudomila gospa. Naglo se je zazvedelo po vsem kraljestvu, in podložniki so goreče molili za zdravje kraljice. O tem je zvedel tudi ubog pastir. Sicer je bil neveden, a poznal je dobro skrivno in zdravilno moč mnogih rastlin. Tudi zoper kraste je poznal cvetlico, ki gotovo ozdravi to bolezen.

Natrga si torej mnogo teh rož, in neko jutro odide proti kraljevemu gradu. Niso radi pustili razca-